

Mál nr. 224/2014
M
og V vegna slysatryggingar ökumanns bifhjólsins X.

Slys á bifhjóli 25. júlí 2010.

Gögn.

1. Málskot dags. 8. júlí 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 15. ágúst 2014 ásamt tölvupóstsamskiptum lögmanns M og starfsmanna V.

Málsatvik.

Í málinu liggur fyrir tjónstilkynning vegna slyss dags. 15. október 2010. Þar kemur fram að M hafi kastast fram fyrir hjól sem hann ók þann 25. júlí 2010. Ekki kemur nákvæmlega fram í tjónstilkynningunni um hvaða hjól var að ræða. Sömmuleiðis liggur fyrir tilkynning um slys til Sjúkratrygginga Íslands dags. 29. nóvember 2010 þar sem svipaðar upplýsingar koma fram. Í báðum tilkynningum er félagi M tilgreindur sem vitni eða þannig að hann hafi komið að M eftir slysið. Þegar litið er til tölvupóstsamskipta lögmanns M og starfsmanna V virðist sem M hafi gefið lögmanni sínum þær upplýsingar að hann hafi ekið á bifhjólinu X í greint sinn. Í lok árs 2010 fékk M greiddar bætur úr slysatryggingu ökumanns þess bifhjóls frá V í formi tímabundins atvinnutjóns. Eftir að þessi greiðsla átti sér stað tók V við lögregluskýrslu sem gerð var vegna slyssins í febrúar 2011. Þar kemur fram að þegar lögregla kom á vettvang slyssins hafi M aðspurður svarað því til að hann hafi ekið á sínu eigin torfæruhjóli sem hafi verið óskráð og óvátryggt. Það hafi síðan komið fram síðar í máli M að hann hafi ekið hjóli félaga síns sem er með skráningarnúmerinu X og tryggt hjá V á slyssdegi.

M telur að greiða eigi óskertar bætur úr slysatryggingu ökumanns bifhjólsins X vegna slyssins. M vísar til þess að í greiðslu bóta í desember 2010 hafi falist viðurkenning af hálfu V á greiðsluskyldu sinni sem ekki sé hægt að draga tilbaka tæpum þremur árum síðar. M vísar til þess að V hefði átt að tilkynna M um breytta afstöðu sína strax en með því að gera það ekki hafi félagið sýnt slíkt tómlæti að M geti ekki verið bundinn af þeirri breyttu afstöðu sem kynnt var M í febrúar sl. Vísar M til laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 og Hrd. Í máli nr. 421/1995 máli sínu til stuðnings.

V hefur hafnað greiðsluskyldu með vísan til þess að í lögregluskýrslu vegna málsins hafi komið fram að M hafi, þegar slysið átti sér stað, ekið á sínu eigin bifhjóli sem var óskráð og óvátryggt en ekki því bifhjóli sem hann kom fram upplýsingum um á haustmánuðum 2010. V telur að félagið geti ekki verið bundið af bersýnilega röngum upplýsingum og þar sem enginn réttur til greiðslu bóta hafi í raun stofnast í ljósi réttra upplýsinga þá geti félagið ekki verið bundið af þeirri greiðslu sem innt var af hendi vegna rangra upplýsinga frá M í upphafi. Það fái hvorki stoð í almennum sönnunarreglum né ákvæðum laga um vátryggingarsamninga eða dómum.

Álit.

Ljóst er af gögnum málsins að M slasaðist í greint sinn en ágreiningur er um hvort hann ók á sínu eigin óvátryggða bifhjóli þegar það gerðist eða á bifhjóli félaga síns sem var með skráningarnúmerinu X og var vátryggt hjá V á tjónsdegi. Upplýsingar um það komu fram einhliða frá M þegar hann með aðstoð lögmanns síns gerði fyrst kröfu um bætur vegna tímabundins atvinnutjóns. Í tjónstilkynningu til V dags. 15. október 2014 var þó hakað í reit þar sem M segir að lögregla hafi verið kölluð til. Ekki verður annað séð en að starfsmenn V hafi verið í góðri trú varðandi þær upplýsingar sem M gaf um skráningarnúmer bifhjólsins sem hann ók strax í upphafi og eru greiddar bætur, eins og fyrr segir, í lok árs 2010. Ekki var um að ræða frekari bótagreiðslur

en krafa um mat á afleiðingum slyssins kom síðan fram í upphafi þessa árs. Það sem gerðist í millitíðinni var að lögregluskýrsla var send til V vegna málsins þar sem kemur fram sá framburður M á vettvangi að hann hafi ekið öðru bifhjóli en X en síðan hafi hann breytt framburði sínum hjá lögreglu. Ekki verður séð að málið hafi verið rannsakað frekar hjá lögreglu.

Þó heppilegra hefði verið að V upplýsti strax á árinu 2011 um breytta afstöðu sína til greiðsluskyldu vegna málsins verður ekki séð að málið varði takmörkun ábyrgðar í skilningi IV. kafla laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Því er ekki unnt að beita ákvæði 31.gr. þeirra laga skv. orðanna hljóðan um aðstæður í málinu. Ekki verður heldur séð að rök standi til þess að í greiðslu V hafi falist allsherjarviðurkenning á greiðsluskyldu félagsins. Af gögnum málsins má ráða að verulegur vafi er uppi um hvort M greini rétt frá þegar hann segist hafa ekið á bifhjólinu X þegar hann slasaðist og er það í andstöðu við það sem hann segir við lögreglu á vettvangi slyssins og virðist einnig vera í andstöðu við aðstæður á vettvangi eins og lögreglan lýsir þeim. V getur ekki verið bundið af röngum upplýsingum þrátt fyrir að þessi tími hafi liðið frá því að V móttók upplýsingarnar þar til það tilkynnti lögmanni M um breytta afstöðu sína. Slíkt verður hvorki með skýrum hætti leitt af ákvæðum laga um váttryggingarsamninga eða dómum Hæstaréttar.

Með vísan til þessa getur nefndin ekki fallist á að sannað sé að líkamstjón M sé hægt að rekja til notkunar bifhjólsins X sem sannanlega var váttryggt með slysatryggingu ökumanns hjá V þann 25. júlí 2010 þegar M slasaðist. Frekari bótakröfur M eru háðar því að slík sönnun komi fram.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns bifhjólsins X hjá V.

Reykjavík 9. september 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.